

PINJA SANAKSENAHO
SARI LUHTANEN

AURORA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© 2024 Pinja Sanaksenaho, Sari Luhtanen ja Kustannusosakeyhtiö Otava

ISBN 978-951-1-46879-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

1. LUKU

Herätys. Herätys...

Luurini piipitti ja annoin sen jatkaa, sillä olin jo hereillä. Olin ollut jo jonkin aikaa, koska heräsin aina ennen varsinaista herätystä. En voinut tajuta torkuttajia, jotka odottivat viime sekuntiin asti ennen kuin oikeasti nousivat. Minä olin vain chillannut ja katsellut mielessäni leffaa nimeltä Auroran aurinkoinen päivä, koska olin päättänyt, että tästä päivästä tulisi täydellinen. Tänäpätkässä seikkaili piirroshahmo, joka tietysti näytti ihan minulta, siis Auroralta. Ehkä piirros-Auroralla oli vähän paremmat ja tuuheammat hiukset, astetta vielä vaaleammat ja taipuisimmat, mutta muuten se oli ihan kuin minä ja ehdottomasti päätän tähti.

Kelasin kohtauksia edelleen päässäni, kun nousin oikeasti ylös. Menin kylppäriin ja katsoin peiliin. Hymyilin itselleni ja tartuin tuubiin, jossa oli vaahtoavaa kasvojenpesuainetta, ja mintunväriseen pieneen harjaan. Levitin ainetta harjalle ja pesin naamani tasaisin pyöriä liikkein. Seuraavaksi oli hampaiden vuoro, tasan kaksi minuuttia, sitten tuli kosteusvoide, vähän peitevoidetta, ripsaria, hiukset... Siihen meni vain muutama minuutti, sillä toistin kaiken samalla tavalla ihan joka aamu.

Rutiinit olivat ihan parasta elämässä. Ei tarvinnut ajatella mitään, voi vain tehdä kaikki tutut jutut, jotka oli löytänyt kokeilemalla ja joista oli ruvennut tykkäämään, ja tietää samalla, että

pitää itsestään huolta. Eikä se tarkoittanut pelkkää ulkonäköä, vaikka kivalta näyttäminen olikin puhdasta bonusta, vaan oikeasti sitä, että on hyvä olo.

Palasin makkariin ja pysähdyin hetkeksi kuuntelemaan. Ei pienintäkään pihahdusta mistään päin taloa, mikä tarkoitti, että porukat olivat jo lähteneet omiin juttuihinsa. Tai ehkä isä ja äiti eivät olleet edes käyneet kotona. Se ei haitannut yhtään, sain tehdä rauhassa juuri mitä halusin ja silloin kuin halusin. Niinpä annoin kaiuttimelle käskyn, ja oma aamun energiasoittolistani alkoi soida. Se teki kaikesta vielä tuplasti parempaa, ja moodini säilyi ehjänä.

Tässä uudessa talossa minulla oli iso oma huone yläkerrassa. Sänky oli leveä, ja sen toisella puolella oli yöpöytä ja toisella iso nojatuoli. Siis kaksi ikiomaa löhöilypaikkaa, vähemmällä ei olisi pärjännyt. Seinä sängyn takana oli tapetoitu tummalla tapetilla, jossa oli lintuja ja kukkia. Se ei ollut alun perin minun valintani – eikä siihen saanut missään nimessä kiinnittää mitään, äiti sanoi – mutta vähitellen olin alkanut tykätä siitä, joten toistaiseksi se sai olla rauhassa.

Lisäksi huoneessa oli yöpöytä ja -tuoli, mummilta joskus jäänyt antiikkikaappi, jossa säilytin kaikkia tärkeitä juttuja, omia salaisuuksiani. Se oli ainoa vanha kapistus huoneessani, kaikki muu oli ihan uutta. Lattialla oli paksu syvän violetti matto, johon paljaat varpaani upposivat ihanasti, kun nyt hipsin vaaterekin luo.

Rekki oli ollut toivelistani ykkönen, kun huonettani oli sisustettu. Halusin sen ehdottomasti. Olin myös miettinyt sen paikan tarkasti niin, että ikkunasta lankesi siihen luonnonvaloa. Halusin nähdä värit tarkasti sellaisina kuin ne olivat. Inhosin sitä, kun olin mielestäni laittanut päälle jotain tosi tosi siistiä, mutta sitten näin itseni väläykseltä vaikka koulun peilistä ja kaikki olikin pielessä. Joku huppari näytti ihan nuhjuiselta tai jotkut värit eivät oikeasti toimineet yhdessä.

Viikonloppuisin laitoin rekkiin jo valmiiksi muutaman kombon sen hetkisten fiilisten mukaan, ehkä kysyin seuraajilta, mikä näytti eniten minulta. Tällekin aamulle siinä roikkui valmiina kivoimmat vaaleat housuni ja just oikealla tavalla liian iso kolarari. Jalkaan vielä paksupohjaiset kengät, kangaskassi olalle ja olin valmis lähtemään alakertaan, kunhan olin ottanut pari positiivisuutta säteilevää peiliselvettä ja postannut ne. #mondayvibes

Aamiaisen vuoro. Päivän tärkein ateria, sillä ilman kofeiiniahan ei yksikään tyttö lähde käyntiin. Otin kaapista laakean mustan kuppini, johon takuulla mahtui tarpeeksi iso kahvi. Latte tuplas-hotilla oli ehdottomasti minun juttuni, kaunis tasainen vaahto päälle. Lisäksi, koska osasin aina valmistella juttuja etukäteen, olin edellisenä iltana laittanut tuorepuuron tekeytymään jääkaappiin, ja nyt tein siitä kuvauksellisen annoksen laittamalla päälle muutaman vadelman ja napsaisemalla ikkunalla olevasta yrttiruukusta koristeeksi muutaman mintunlehden.

Siinä samalla tein koko prosessista kivan pikku stoorin, jossa ihan viimeisenä lirutin hitaasti päälle agavesiirappia – ehdottomasti luomua, mikään muu ei kelvannut. Sitten vielä pala leipää paahtimesta lautaselle, pari ohutta juustosiivua päälle ja kaikki oli valmista.

Tutkin asetelmaa hetken näytön kautta. Jotain siitä puuttui. Haukkasin vielä leivästä somasti palan pois. Ihan vain aitouden vuoksi. Otin muutaman kuvan, todisteeksi myös leivänmurusista suupielessäni, valitsin parhaat ja postasin ne. Katsoin uudestaan tyytyväisenä brekusettiäni, joka näytti ekstrahyvältä. Annoin hyvän olon hyökyä lämpimänä mieleeni. Kuinka kukaan saattoi viettää tällaista elämää? Jos tämä ei ollut täydellistä, niin mikä sitten?

Palasin ajatuksistani tähän maailmaan. Luurini välähteli, ja se oli kuin mini-ilotulitus mielessäni, koska tiesin, että ensimmäisiä tykkäyksiä tuli jo.

2. LUKU

Tykkäysten saattamana olin lähtenyt kouluun täynnä hyvää energiaa, mutta matkalla se hiipui ja jokainen askel oli raskaampi. Oli päiviä, jolloin kouluun meneminen tuntui totaalisen ylivoimaiselta. Tänään alkoi taas vähän tuntua siltä. Olin potanut tätä tunnetta aika usein sen jälkeen, kun ystäväni Sara oli muuttanut pois neljä kuukautta sitten.

Sara oli ollut ehdoton bestikseni siitä hetkestä asti, kun olin ekan kerran astunut uuteen luokkaan yläkoulussa. Olo oli ollut tosi epävarma, ja olin katsellut hiljaisena ympärilleni paikalta, jonka olin valinnut seinän vierestä. Ahdistus oli möykkynä sisällä ja päätin jo kävellä ulos... Sitten joku takanani sanoi minulle moi. Käännyin ja siinä oli Sara, joka hymyili samalla tavalla epävarman näköisenä kuin minäkin. Sen jälkeen olin aina Saran kanssa.

Olin kuvitellut, että meidän ystävyys kestäisi välimatkasta huolimatta. Nyt kuitenkin tuntui, että se oli auttamattomasti takana-päin. Meidän viestittely oli alkanut väistämättä hiipua. Sara ei juuri kertonut minulle enää asioita, lähinnä vain moikkaili ja laittoi jonkun hassun kuvan, ja näin Saran Instassa ja Tiktokissa aina vain enemmän uusia ja minulle tuntemattomia kavereita. Niissä näkyi usein sama minulle vieras tummahiuksinen tyttö ja viime aikoina yksi vieras poikakin. Minä taas kaipasin Saraa ihan sairasti. Hän oli ollut ainoa, jonka kanssa hengasin ja tein juttuja. Oli asioita, joista en puhunut kenenkään muun kanssa. Tiesin

aina satavarmasti, ettei Sara kertoisi niitä eteenpäin. Enkä minäkään Saran juttuja.

Sitten oli tietysti asioita, joita en kertonut Sarallekaan, niitä ihan outoja tuntemuksia, jotka saattoivat yllättää minut yhtäkkiä. Vähän kuin olisin pudonnut todellisuuden ulkopuolelle ja ollut joku toinen katselemassa itseäni. Palasin niistä nopeasti takaisin, mutta kun kerran olin vähän yrittänyt selittää sitä tunnetta Saralle ja kysyä, tuntuiko hänestä ikinä sellaiselta, näin hetkessä, ettei hän käsittänyt minua ollenkaan. Esitin, että se oli ollut tsoukki ja käskin unohtaa koko jutun, enkä enää ottanut sitä puheeksi.

Mutta nyt todellisuus oli se, että Snapchatin yleisesti ja suuresti kadhdittu parin vuoden mittainen streakimme oli katkenut noin kuukausi sitten. Ja silloin kun se katkeaa, se katkeaa. Se oli kuin köysi, joka oli vähitellen nirhaantunut poikki, rispaantuneita päitä oli enää mahdoton solmia yhteen. Ahdistus siitä kääntyi yhä mielessäni, kun lähestyin koulua.

On vaikea kuvailla sitä tunnetta, joka tulvahti sisimpääni aina koulussa. Kaikki tunsivat minut, kaikkien katseet seurasivat minua. Se oli vähän kuin olisi kävellyt päin seinää, mutta sen läpi oli päästävä. Oli saatava jostain taikavoimia, joiden avulla kesti törmäykset ja kolhut. Jotkut seurasivat syrjäsilmillä, koska eivät kehdanneet katsoa tai eivät halunneet. Jotkut tuijottivat ihan suoraan. Niistä katseista paistoi tuhat eri asiaa kateudesta ihailuun. Kaikki tiesivät, että olen *se* Aurora, @aurora. Kaikki näkivät someni ja jotkut seurasivat sitä. Jotkut seurasivat haluamatta myöntää sitä. Iholle hiipi sellainen väristys, että kaikki tunsivat minut, mutten itse oikeasti tuntenut ketään. Tuntuikohan isoista julkkiksista tai tähdistä tältä? Tuntuisiko minusta, kun olisin tähti?

Vaikka minut tunnettiin koulussa ja minulla oli jonkinlaisia kavereita, en tutustunut tyypeihin kovin helposti. Pidin

välimatkaa, vaikken edes tahtonut. Joskus, kun näin tutun porukan, pakotin itseni menemään mukaan, moikkailemaan ja juttelemaan, mutta sitten se alkoi tuntua liian vaikealta ja siltä, että toisilla oli paljon enemmän yhteistä keskenään. Silloin minä poistuinkin kuin minulla olisi ollut jotain tärkeämpää tekemistä.

Jotkut varmaan pitivät minua diivana tai muka-prinsessana – no joo, ehkä vähän pidin sellaista imagoa yllä itsekin – mutta en osannut ruveta helposti heittämään läppää ihmisten kanssa. En pitänyt siitä, että joku tuli liian lähelle. Oli helpompi olla erillään ja seurata, mitä toiset tekivät. En tiedä miksi, sillä toisaalta halusin päästä mukaan.

Kun tulin koulun pihalle, etsin nopeasti katseellani tutun tyttöporukan ja otin kasvoilleni iloisen ilmeen. Suuntasin heidän luokseen niin itsevarmasti ja kiirehtimättä kuin vain pystyin, osoitin, että kuuluin joukkoon. Jokainen sekunti yksin toisten keskellä tuntui ikuisuudelta, mutta en näyttännyt sitä.

- Moi, sanoin hymyillen.
- Ihan breku sulla, joku tytöistä sanoi heti.
- Kiitti, sanoin ja hymyilin.

Stoorini oli noteerattu. Olin onnistunut.

- En tajua, miten sä ehdit.

Käännyin. Sen oli sanonut Aada, ja kaikkeen, mitä Aada sanoi, sisältyi joku piikki, vaikka hän muka sanoi sen ihailevaan sävyyn. Mitä pienempi piikki, sitä terävämpi. Niin nytkin, sillä Aadan sanoihin sisältyi väite, että postaukseni oli feikki. Tämäkin postaukseni. Vaikkei Aada voinut mitenkään tietää sitä.

- Vau, tosi kiva toppi, sanoin Aadalle.

Se oli minun vahva taktiikkani. Sano aina jotain positiivista tyyppille, joka yrittää kettuilla. Se tylsyyttää piikit, katkaisee ne. Näin Aadan ilmeestä, että se toimi nytkin, ja tahtomattaan hän vähän vaihtoi asentoa, mikä paljasti, että hän näytti omasta mielestään

tosi hyvältä. Minulla oli kuitenkin tuhansittain enemmän seuraajia, minkä jätin sanomatta, vähän hammasta puren. Aadan ja minun mittelöt käytiin sanoilla, joita ei lausuttu ääneen. Siksi minä vain hymyilin.

– Kävitkö eilen leffassa? kysyin Minealta, koska en halunnut kiinnittää Aadaan liikaa huomiota.

– Joo, Minea vastasi.

Hän alkoi hehkuttaa iltaa, ja vaikka se oli minulle täysin yhden-tekevä, pidin katseeni kiinnostuneesti hänessä. Mieleni teki koko ajan vilkaista luuriani ja nähdä, miten paljon olin jo ehtinyt saada tykkäyksiä, miten paljon enemmän minulla oli seuraajia aamun huikean postaukseni ansiosta. Fotot ja tyyli olivat onnistuneet täydellisesti, ja olin niistä yhä liekeissä.

Minea oli Aadan paras ystävä, ja helppo tapa ärsyttää Aadaa oli jutella Minean kanssa ja antaa Minealle huomiota. Taas yksi käyttökelpoinen taktiikka. Sitä paitsi Minea oli oikeasti ihan kiva, joten ravistelin ajatukseni irti Aadasta ja aloin aidosti kuunnella Mineaa. Hän oli juuri kertomassa, miten oli vanhempiensa ja pikkuveljensä kanssa ollut katsomassa jotain supersankarileffaa, mutta minulle erikoisinta eivät olleet juonenkäänteet tai erikoistehosteet, vaan se, miten onnellisena hän kertoi perheensä yhteisestä illasta. Se oli minulle eksoottista kuultavaa, enkä oikein tiennyt, miksi hän oli siitä niin tajuttoman iloinen. Jos minun vanhempani olisivat ehdottaneet yhteistä leffailtaa, olisin ollut varma, että jotkut ulkoavaruuden oliot olivat istuttaneet itsensä heidän nahkoihinsa ja se oli vain katala juoni, jolla minut oli tarkoitus alistaa heidän hallintaansa.

Olin huomannut, että Aada oli koko ajan pitänyt katseensa meissä. Minea oli vielä jatkamassa minulle innoissaan leffasta, mutta silloin kello soi ja Aada nappasi häntä hihasta kiinni omistajan elkein. Nautin hänen kateellisuudestaan, pakko myöntää.

– Hei mennään, Aada sanoi ja veti Mineaa mukaansa. – Haluun päästä bilsantunnilla takariviin. Väsyttää vieläkin se eilinen...

Yhtäkkiä olin korvat hörössä. Mikä eilinen? Ja tietysti hämmästyntynyt ilmeeni paljasti, että olin ihan pihalla.

– Joo, leffan jälkeen Minea tuli vielä meille ja me mentiin yhdessä Jontun luo, siellä oli muutakin porukkaa ja pääsin himaan vasta ehkä yhdeltä, Aada hehkutti.

– Meni ihan liian myöhään, mutta kyllä oli kivaakin, Minea säästi huokaisten.

Minua kylmäsi. Koulusta oli ollut koolla tyyppejä, eikä kukaan ollut sanonut minulle sanaakaan.

Kun Aada oli päättäväisesti hinannut Minean mukanaan tunnelille, jättäydyin jollain verukkeella jälkeen ja rupesin tutkimaan puhelintani. Ehkä olin saanut viestin, mutten vain ollut huomannut sitä. Heillä oli selvästi ollut hauska ilta. Tietysti minutkin olisi haluttu mukaan paikalle. Miten olinkin saattanut missata kutsun... Selasin puhelintani kiihkeästi.

Ei ainuttakaan viestiä.

Siirryin pikavauhtia Aadan Instaan, josta en normaalisti ollut kiinnostunut pätkän vertaa. Ja tietysti sieltä löytyi hilpeän hullea stoori illanvietosta. He olivat ensin tehneet poppareita ja sitten smoothieita, blenderiin heitettiin ihan mitä sattuu ja sitten naurettiin, koska oli niin valtavan hauskaa ja ne maistuivat joko äklöiltä tai parhaalta ikinä tuhannen emojin kera.

Tholleni kohosi ahdistuksen nihkeys. Olin ollut yksin kotona. Olisin voinut mennä mukaan. Miksi kukaan ei ollut pyytänyt minua messiin? Montako hyvää postausta – sata kertaa parempia kuin Aadan – minä olisin saanut illasta aikaiseksi?

Minulle tuli samanlainen jäytävä päänsärky kuin liiasta jätskin syömisestä. Olin kananlihalla, vaikka en oikeasti palellut. En millään saanut itseäni enää kasaan, ja koko loppupäivä koulussa

kului ihan sumussa. Tuskin näin tai kuulin mitään. Hymyilin robottimaisesti ja nyökyttelin, kun joku sanoi jotain. Odotin vain sitä hetkeä, kun pääsisin takaisin kotiin ja voisin sukeltaa omaan täydelliseen maailmaani ja jakaa sen kaikkien kanssa. Aada kaverineen saisi nähdä. Keksisin jotain paljon parempaa kuin kurjat smoothiet.

3. LUKU

Kävellessäni koulun jälkeen kohti kotia katselin meidän taloa, joka oli ehdottomasti kadun suurin. Mielessäni kaikui yhä päivän aikana kuulemiani keskustelunpätkiä ja naureskelua kaikesta siitä, mitä Jontulla oli tehty, miten ehdottomasti pitäisi pian ottaa uusiksi ja mitä kaikkea silloin keksittäisiinkään. Olin turhaan yrittänyt sulkea niitä mielestäni, ne porautuivat aivoihini kuin taistelukärjillä aseistetut madot ja tekivät siellä tihutöitään. Pääni oli räjähtää.

Yritin taas kerran rauhoittua ja seisoin meidän etupihalla. Me oltiin muutettu tänne noin vuosi sitten, kun isä ja äiti olivat todenneet, että me tarvittiin lisää tilaa. Lisää tilaa? Mihin? Meitä oli tasan kolme, ja minä olin suurin piirtein ainoa, joka koskaan vietti aikaa kotona. Vanhemmilleni se oli vain jonkinlainen varikko, jossa käytiin käännyssä kaiken kiireen keskellä ja yleensä myös valittamassa jostain, mitä tein tai en tehnyt.

Vanhempani olivat ilmoittaneet, että he olivat löytäneet mielestään täydellisen talon, mutta se oli eri kaupunginosassa, ihan eri puolella kaupunkia. Minun olisi pitänyt vaihtaa koulua, enkä enää olisi ollut Saran luokalla. Minulla kilahti täydellisesti. Yleensä annoin isän ja äidin juttujen mennä toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos, koska ne – duuni, kiire, padel, uusi telkkari, täysin turha sekin – eivät mitenkään koskettaneet minua, mutta nyt oli kyse elämästä ja kuolemasta. Vedin ihan totaaliset kilarit,

raivosin ja huusin heille pää punaisena, että he riistivät minulta aina kaiken tärkeän, etten helvetti soikoon ikinä muuttaisi minnekään, mieluummin tappaisin itseni, vetäisin ranteet auki keskellä olohuoneen valkoista mattoa, ja kaikki olisi saatana heidän syytään. Annoin palaa. Ränttäsin itsestäni ulos kaiken kuonan, mikä oli viikkojen mittaan kasaantunut ja vellonut sisälläni.

Psykiatrireissuhan siitä tuli, koska tietysti varsinainen vika löytyi aina minusta, mutta samalla se psykiatri, aina niin hillittynä tuolissaan istuva tyyppi, pisti isän ja äidin miettimään, voisiko ”Auroran osallistaa päätöksentekoon” ja ”oliko mahdollista että Aurora tarvitsi pysyvyyttä”. Kiitti, kaikkea sitä minä todella tarvitsinkin. Plussaa oli se, että sain jälleen kaiken päälle pieniä pillereitä.

Tavallaan olin nostanut metelin turhaan, mietin nyt alakuloi-sena ja rättiväsyneenä, kun nousin portaat pröystäilevän leveälle etuovelle ja sovitin avaimen lukkoon. Raivoamiseni oli toki tuottanut siinä mielessä tulosta, että vaikka me oltiin muutettu uuteen ja isompaan taloon, me oltiin jääty tutulle alueelle, mutta sitten Sara oli muuttanut pois kokonaan toiseen kaupunkiin.

Ehkä minun olisi ollut parempi vaihtaa toiseen kouluun, aloittaa alusta, saada uudet kaverit ja opettajat. Ehkä minä olisin ollut kokonaan uusi Aurora, oikeasti sellainen kuin olin aina kuvissani.

Sellainen kuin kuvissani, ajattelin yhä, kun astuin eteisestä keittiöön. Aamun hieno postaukseni oli kannatellut minua koko päivän tähän pisteeseen asti. Kuvat olivat cooleja ja kauniita, olin tavoittanut siinä juuri sen, mitä olin halunnut... Nyt katsoin keittiötä, ja minua kylmäsi. Ihan kuin joku olisi kietonut ympärilleni jäävedessä käytetyn huovan, ja se tuntui niin painavalta, että jalkani notkahtivat.

Unelmakuva, joka oli tukenut minua koulussa, romahti palasina päälleni. Keittiö oli ihan sekaisin. Saarekkeella oli puolen

tusinaa pussia levällään, hiutaleita ja siemeniä pitkin ja poikin. Huikaiseva tuorepuuro oli kulhossa muuttunut harmaaksi hylmäksi, ja mustikat olivat pehmenneet ja uponneet siihen. Tosi luomua. Kahvi oli kuin ojanpohjalta kaavittua lietettä, kun vaahto oli aikoja sitten menettänyt kuplansa. Juusto oli käpristynyt unohdettuna kuivuneen leivän päälle.

Totuus. Olin laittanut upean aamiaisen, mutta en ollut syönyt sitä. Kun minun olisi pitänyt ottaa lusikallinen tuorepuuroa, olin tuijottanut sitä tuntien vahvaa ällötystä ja sitten laskenut sen pöydälle, missä se edelleen nökötti liisteröityneenä. Olin hylännyt koko aamiaisen – enhän minä ikinä juonut kahvia! – ja vain napannut jääkaapista säälittävän pillimehun.

Nyt jättimäisen teräspintaisen jääkaapin ovesta loisti neonvärinen post-it, jossa luki äidin käskevällä käsialalla SIIVOA JÄLKESI! Viidenkymppin seteli ilman turhia saatesanoja suolapurkin alla oli tietysti isältä. Isälle oli turha sanoa, että voisitko vaan pliis heittää rahat suoraan tilille, koska hän halusi tuntea konkreettisesti tekevänsä jotain vuokseni. Työnsin kuitenkin setelin syvälle taskuuni ennen kuin lysähdin tuolille. Kyyneleet kihosivat polttavan kuumina silmiin, vaikka miten taistelin niitä vastaan.

Nousin ja menin jääkaapille. Hetken harkinnan jälkeen otin yhden äidin energiajuomista, sillä muuten en ikimaailmassa olisi jaksanut ryhtyä urakkaan. Minun oli nimittäin pakko siivota, en kestänyt tällaista epäjärjestystä ja sotkua. Tuntui, että sen takana oli joku ihan toinen ihminen. Joku toinen myllersi kaiken elämässäni ja pisti sekaisin, en todellakaan minä. Minähän tein vain kaikkea sööttiä ja kivaa, terveellistä ja kuvauksellista, hassua ja hauskaa.

Itse aiheutetun sotkun siivoamisessa taas ei ollut mitään hassua tai hauskaa, saati kuvauksellista. Hain kaikki mahdolliset rätit, harjat ja puhdistusaineet komerosta ja käärin hihat. Minusta

tuntui, että jos en saisi kaikkea putipuhtaaksi ja kiiltämään, en saisi päätänikään kuntoon. Siksi keskityin jynssäämiseen ihan täysillä. Kaksi tuntia myöhemmin saatoin olla aika tyytyväinen.

Mutta siinä ei tietenkään ollut kaikki. Tiesin sen jo ennen kuin menin yläkertaan ja omaan huoneeseeni. Työnsin oven hitaasti auki ja mieleni teki sulkea silmät. Minun oli kuitenkin pakko kohdata näky, jota kammosin. Vastaani velloi meri, joka koostui pitkien lattiaa heitellyistä sekalaisista ja nyt rypistyneistä vaatteista: toppeja, housuja, hameita, hattuja... Rekki nökötti tyhjänä ja vinossa. Sillä vaikka olin valinnut päivän asun jo viikonloppuna, ratkaisevalla hetkellä se ei ollutkaan tuntunut oikealta, vaan koko homma lähti kirjaimellisesti lapasesta.

Juuri siksi nousin aina paljon aikaisemmin kuin oli pakko. Lopulta minulle tuli aina kiire. Tavoittelin jotain... äh, en itsekään tiennyt, mitä se oikein oli. Minulla oli mielessäni selvä ajatus kuvasta, sen tyylistä, kaikesta, mitä se kertoi. En kuitenkaan koskaan saanut siitä oikeasti kiinni. Se oli olemassa, mutta aina vähän liian kaukana. Joka kerta tuntui, että jäljittelin toisia enkä osannut tai uskaltanut tuoda postauksiini mitään syvempää tai aitoa. Särnä puuttui.

Huokaisin syvään ja kahlasin nojatuolilleni. Istuin siinä kuin se olisi ollut pelastava luoto syvän ja arvaamattoman Auroranmeren keskellä. Kumarruin vähän ja nostin yhden hupparin ylös ja viikasin sen. Sitten oli hameen vuoro, sitten paidan ja toisen... Vähi-tellen raivasin lattialle tilaa ja laitoin kaikki vaatteeni paikoilleen kaappiin ja rekille odottamaan taas seuraavaa kertaa.

Sillä seuraava kerta tulisi vääjäämättä huomisaamuna. Sama toistuisi. Sama järjestys ja sama sekasorto.

Kävelin vakain askelin mummin kaapille ja avasin sen. Siellä olivat kaikki omat My Little Pony -hahmoni tarvikkeineen. Niiden näkeminen täytti minut ihan suunnattomalla helpotuksella,